

§§ 220, 210, 216 ex. ř., jen kdyby je byla stěžovatelka uplatnila odporem. Podle § 214 druhý odstavec ex. ř. lze od ustanovení § 216 ex. ř. poslední odstavec o přiznání starších než tříletých úroků ve stejném pořadí s kapitálem se uchýliti při jiné dohodě, a nepodáním odporu proti přihlášenému a požadovanému vymáhajícím věřitelem obnosu a pořadí při rozvrhovém roku přítomný hypotekární věřitel dává výslovný souhlas k jeho přiznání v požadovaném rozsahu i pořadí. Poněvadž tedy stěžovatele jest považovati za souhlasivšího s přiznáním výše obnosu i pořadí požadovaného čl. finančním erárem, zejména i na úrocích a tedy jde o případ § 214 ex. ř., nelze shledati stížnost hypotekární věřitelky, která odporu nepodala, odůvodněnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně hodnotil skutečnost, že dovolací rekurentka při rozvrhovém roku nepodala odpor proti likvidaci berního úřadu. Ne-sejde na tom, že při prvním rozvrhovém roku byl takový odpor podán. Onen první rok rozvrhový byl totiž zrušen a bylo na dovolací rekurentce, aby při druhém roku, při němž byla zastoupena, podala odpor znova, protože jinak nebylo lze její jednání vykládati jinak, než že upustila od svých námitek, jež uplatnila při prvním roku a v rekursu, jak to správně vyložil rekursní soud, k jehož důvodům se dovolací rekurentka pokazuje.

Čís. 14048.

Pro obsazení soudu ve příčině žaloby podle § 35 ex. ř., podané u sborového soudu, nemá význam, zda exekuční titul vydal sborový soud samosoudcem či senátem, nýbrž rozhodným pro řešení této otázky jest jen předpis § 7 a) j. n.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, R II 597/34.)

Proti exekuci na základě rozsudku vydaného senátem krajského soudu v O. podal dlužník žalobu podle § 35 ex. ř., o níž rozhodl krajský soud v O. samosoudcem. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc prvním ústním jednáním pro zmatečnost a vrátil věc soudu své stolice, by ji v řádném senátním obsazení znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Podle mínění odvolacího soudu jest i k rozhodování o opozičním sporu povolán senát soudu příslušného. Odvolací soud vychází z názoru, že nerozhoduje pro obsazení soudu výše vymáhané pohledávky, nýbrž jest rozhodným předpis § 35 ex. ř., podle něhož jest žalobu podati u soudu, u kterého bylo o povolení exekuce zažádáno, a to zde byl krajský soud v O. a oddělení senátní, takže jest nerozhodno, zda vyřizování exekucí jest svěřeno předsedovi senátu jako samosoudci. Vždyť při opozičním sporu neřešívá se jen otázka

vymáhané pohledávky, nýbrž přichází na přetřes jednání o zániku nároku samotného. Proto v takovém případě musí rozhodovati vždy senát, pak-li se oponuje nároku z exekučního titulu vzniklého před senátem.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání žalobcově podle zákona jednal a rozhodl.

Důvody:

Žalobu opoziční podle § 35 druhý odstavec ex. ř. jest podati u soudu, u něhož povolení exekuce v první stolici bylo navrženo. Z tohoto předpisu zákona v souvislosti s ustanovením § 4 poslední odstavec ex. ř. v doslovu novely čis. 118/1914 ř. zák. plyne, že k jednání o žalobě opoziční jest místně a věcně příslušný nikoliv soud, jenž vydal exekuční titul, nýbrž soud, který exekuci povolil, tedy po případě i soud okresní, třebaže snad exekuční titul vznikl rozhodnutím soudu sborového, ať již samosoudce, ať senátu. Nemá tedy význam pro obsazení soudu v příčině žalob podle § 35 ex. ř. okolnost, zda exekuční titul vydal sborový soud samosoudcem či senátem, nýbrž jest rozhodným pro řešení této otázky jen předpis § 7 a) j. n. V souzeném případě, kde předmět sporu na peněžitě hodnotě (§§ 54 a 57 j. n.) nečiní více než 20.000 Kč, byl povolán k rozhodnutí samosoudce, který rozhoduje i o všech předběžných otázkách předurčujících (srovnej § 190 c. ř. s. a odpověď ministerstva spravedlnosti k § 190 c. ř. s. bod 2.). Není tedy zmatečným ani rozsudek prvního soudu, ani řízení jemu předcházející.

Čís. 14049.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čis. 131 sb. z. a n.).

Jde o smlouvu o dílo, nikoliv o smlouvu služební, zavázal-li se kapelník k denním hudebním produkcím se svou kapelou v podniku žalovaného za denní plat, stravu a byt, aniž bylo ve smlouvě ustanoveno, že žalovaný vykonává vliv na soubor kapely.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1934, Rv II 512/33.)

Žalobu, již se domáhala kapelnice na majiteli hotelu zaplacení za hudební produkce, okresní soud v F., oddělení pro spory pracovní, zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud k dovolání zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

Důvody:

Podle § 1 zák. čis. 131/1931 sb. z. a n. jsou pracovní soudy výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního neb učebního poměru, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, jakož i mezi